

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **TITUS CZ, s. r. o.**, se sídlem Tovární 1112, Chrudim, zastoupeného JUDr. Ladislavem Sádlikem, advokátem se sídlem Holečkova 103/31, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2012, čj. 7746/12-1300-607589, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 12. 2013, čj. 52 Af 25/2013 – 66,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutími ze dne 14. 6. 2010, čj. 75784/10/233912601967, čj. 75787/10/233912601967, a čj. 75789/10/233912601967, Finanční úřad v Chrudimi doměřil žalobci daň z přidané hodnoty včetně penále za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2008.

2. Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) zamítlo odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 8. 3. 2012, čj. 1719/12-1300-607589, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 9. 2012, čj. 31 Af 42/2012 – 60, a věc byla vrácena finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

3. Finanční ředitelství v dalším řízení zamítlo odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 19. 12. 2012, čj. 7746/12-1300-607589. (*pozn. NSS: V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, stávající finanční ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství.*)

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí finančního ředitelství žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, čj. 52 Af 25/2013 – 66, zamítl.

III.

5. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podáním ze dne 20. 3. 2014 požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

6. Stěžovatel uvedl, že úhrada daně z přidané hodnoty v celkové výši 1 337 671 Kč (částka doměřené daně i za zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí roku 2007) by vedla k jeho likvidaci, případně insolvenčnímu řízení, stěžovatel není schopen tak vysoký dluh uhradit. Tyto důsledky podle stěžovatele plynou „ze zákonných podmínek spojených s možnou odpovědností osob jednajících jménem stěžovatele“. Jakékoliv konečné rozhodnutí ve věci samé je již pouze formální, stěžovatel bude vyloučen z dalšího podnikání. Stěžovatel podotkl, že posuzovaná věc je prakticky jediným konfliktem se správcem daně, za celou dobu své existence se stěžovatel neocítl v situaci, kdy by nebyl schopen dostát svým závazkům vůči státnímu rozpočtu.

7. K žádosti o odkladný účinek stěžovatel přiložil (1) výpis z bankovních účtů, který podle něj prokazuje záporný stav disponibilních finančních prostředků, (2) předběžnou výsledovku za rok 2013, podle níž měl stěžovatel dosáhnout v předchozím období ve výkonech 871 000 Kč při dosažení výsledku hospodaření 1 070 000 Kč, v roce 2013 pak výkon pouze 189 000 Kč při výsledku hospodaření (ztrátě) - 24 000 Kč, a (3) rozvahu, která během celého roku 2013 eviduje neměnný stav pohledávek, přičemž podmínky podnikání stěžovatele podle něj byly od počátku nastaveny na postup, že správce daně nevylučoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

8. Stěžovatel rovněž podotkl, že podal žádost o posečkání úhrady daně, která však byla zamítnuta. Stěžovatel bude proti tomuto rozhodnutí brojít odvoláním, tento postup však nemá vliv na vykonatelnost daňových rozhodnutí.

IV.

9. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvedl, že ze stěžovatelem předložených dokladů nelze dovodit konkrétní poměr mezi stávající hodnotou majetku stěžovatele a jeho dluhem na daňové povinnosti, což je zásadní ve vztahu k prokázání vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele výkonem daňových rozhodnutí. Podle žalovaného by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s veřejným zájmem, resp. zájmem státu a společnosti na zajištění úhrady daňové povinnosti stěžovatele. Z tvrzení stěžovatele lze dovodit, že přiznáním odkladného účinku by byla ohrožena (dílčí) úhrada dlužné daně i v budoucnosti. Takový důsledek by však byl v rozporu s předmětem a účelem správy daně (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Žalovaný uzavřel, že v dané věci nejsou

naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí.

V.

10. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

11. Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

12. Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

13. Stěžovatel tvrdil, že není schopen uhradit vysoký daňový dluh, úhrada doměřené daně by pro něj měla likvidační účinky a mohla by vést k insolvenčnímu řízení. K návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel přiložil (1) výpis z bankovního účtu č. 5338055036/5500 za období od 1. 2. 2014 do 28. 2. 2014, podle kterého je konečný, resp. disponibilní, zůstatek na účtu 1 907,56 Kč, (2) výpis z bankovního účtu č. 5338055001/5500 za období od 1. 2. 2014 do 28. 2. 2014, podle kterého je konečný zůstatek na účtu - 800 000 Kč a disponibilní zůstatek na účtu - 805 405,48 Kč, (3) výpis z bankovního účtu č. 19-5265180257 za období březen 2014, podle kterého je konečný zůstatek na účtu - 95 790,29 Kč, (4) rozvahu ke dni 31. 12. 2013, podle které je výsledek hospodaření běžného účetního období - 24 tis. Kč, (5) výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2013, podle kterého je výsledek hospodaření za běžnou činnost, za účetní období a před zdaněním - 24 tis. Kč, (6) žádosti o posečkání úhrady daně, resp. povolení splátek, z 19. 12. 2013, 15. 1. 2014 a 3. 2. 2014, a (7) rozhodnutí ze dne 11. 2. 2014, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o posečkání úhrady daně.

14. Nejvyšší správní soud po zvážení předložených listin uzavřel, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

15. Stěžovatel tvrdil, že úhrada daňové povinnosti by pro něj měla likvidační účinky. Toto tvrzení přitom doložil pouze nepodepsanou rozvahou a výkazem zisku a ztráty a dále výpisy ze tří bankovních účtů jen za období únor a březen 2014. Předložené doklady, vztahující se toliko k mimořádně omezenému období hospodaření, ovšem neposkytují

úplný obraz o majetkové a finanční situaci stěžovatele. Stěžovatel proto neprokázal tvrzení, že by pro něj úhrada daňové povinnosti, o níž se jedná v posuzované věci, měla likvidační účinek. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání újmy, která by mu vznikla nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, nebylo možno posoudit, zda by tato újma byla nepoměrně větší než újma, která by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Stěžovatel ostatně nic takového ani netvrdil.

16. Nad rámec shora uvedených důvodů lze doplnit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může mít zpravidla význam pouze tehdy, pokud odkladný účinek byl přiznán již žalobě v řízení před krajským soudem. Rozhodnutí správních orgánů napadená žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. jsou totiž pravomocná a vykonatelná. Platí, že pokud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není žalobě přiznán odkladný účinek za podmínek stanovených v § 73 s. ř. s. (ať už proto, že o něj žalobce vůbec nežádal, nebo proto, že jeho návrh neshledal krajský soud důvodným a zamítl jej), a nedošlo-li rozhodnutím krajského soudu o meritě věci ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí ke změně této skutečnosti (tedy došlo-li k zamítnutí či odmítnutí žaloby, takže správní rozhodnutí nebylo rozhodnutím krajského soudu nijak dotčeno), odkladný účinek kasační stížnosti působící jen vůči rozhodnutí krajského soudu nemůže mít na účinky správního rozhodnutí podstatný vliv. Smyslem rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je přitom oddálit nastoupení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli a to do právní moci soudního rozhodnutí.

17. Z obsahu spisu krajského soudu je zřejmé, že stěžovatel o přiznání odkladného účinku v řízení o žalobě nežádal. Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl, a rozhodnutí finančního ředitelství proto nebylo napadeným rozsudkem nijak dotčeno. Případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tedy nemělo žádný vliv na účinky rozhodnutí finančního ředitelství, a tudíž ani na právní postavení stěžovatele.

18. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

19. Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. dubna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu